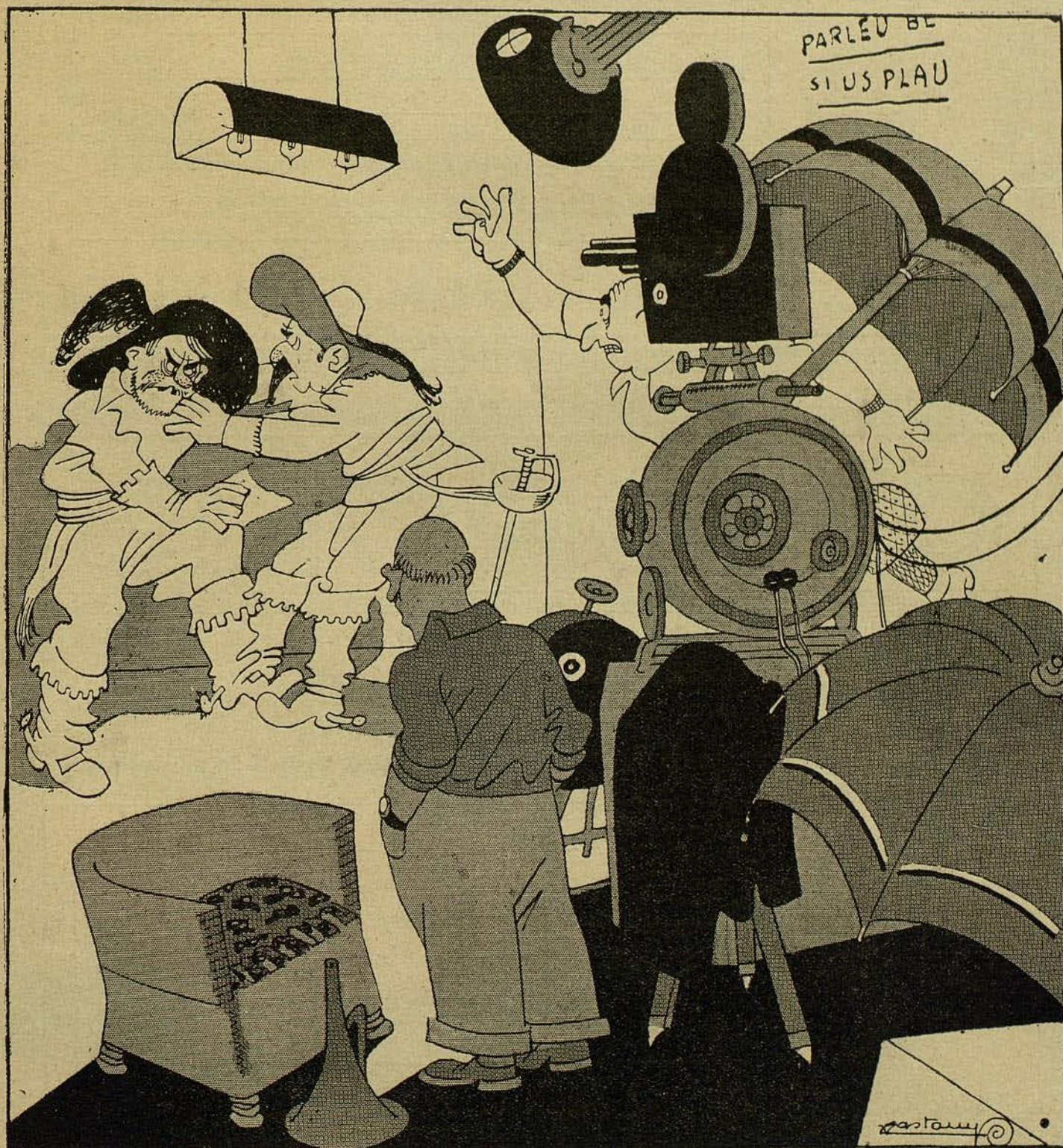

CINÓPOLIS

LA REVISTA HUMORÍSTICA DEL CINEMA

Any I — Número 8 — Preu : 20 cèntims
Redacció i Administració : Consell de Cent, 201

Barcelona, dissabte, 16 de març de 1929
Apartat de Correus núm. 925 — Teléfon 32596

Els «extras». — Llamp! Si em torneu a trepitjar...! Mac...! Així us...! Malitsiga...!
El director. — Ep! ep!... que estem impressionant una pel·lícula parlada!

LLEGIU CADA DIMARTS EL

XUT!

SETMANARI DE L'ESPORT I DE L'HUMOR

El terror dels jugadors, dels directius i dels federatius
El predilecte i indispensable dels aficionats

Butlletí de subscripció per als llegidors del XUT! que resideixin fora de Barcelona

En, que viu al carrer
de núm., de, província
de, es subscriu per un trimestre o un semestre al XUT!

El preu d'un trimestre és de 2'50 pessetes i el d'un semestre 4'50 pessetes, que poden enviar-se en segells de Correu o per Gir Postal a la nostra Administració, Consell de Cent, 201 - Barcelona

XUT!... XUT!... I SEMPRE XUT!

CINÓPOLIS

LA REVISTA HUMORÍSTICA DEL CINEMA

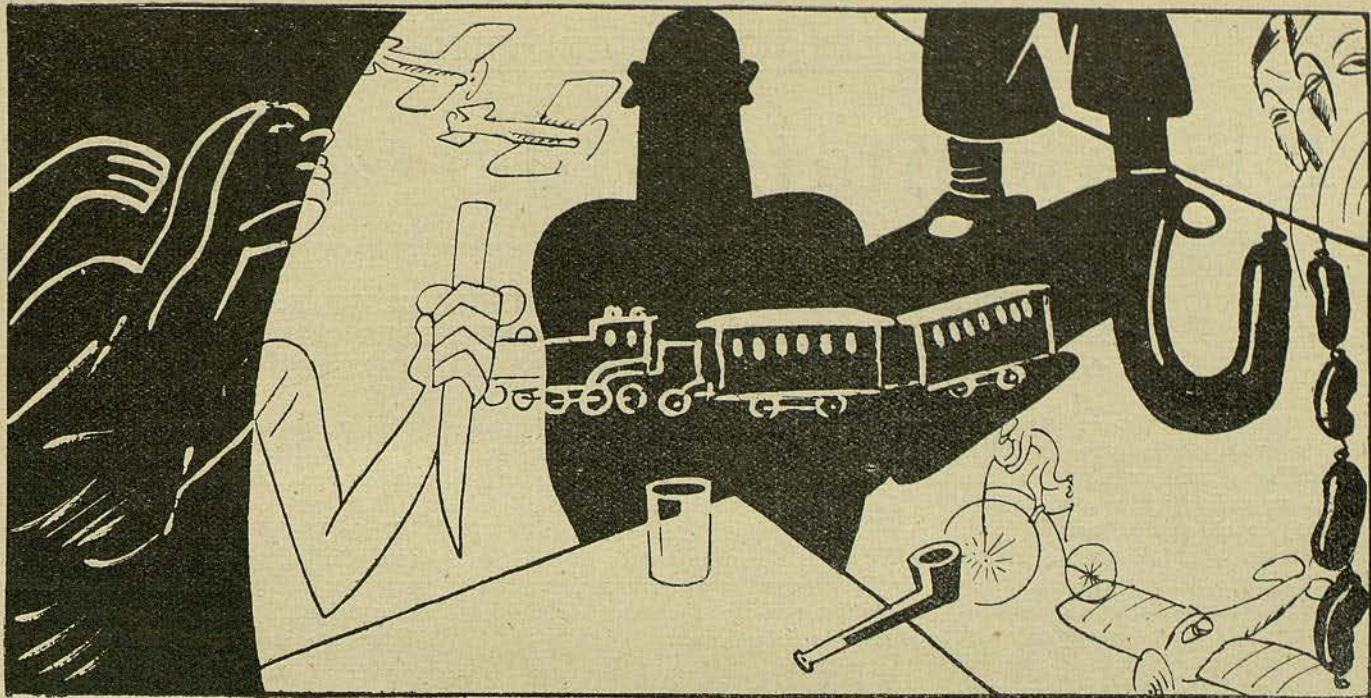
SURT TOTS ELS DISSABTES

Per als que resideixen fora de Barcelona adjuntem aquest butlletí de subscripció

En que viu
al carrer de núm., població
província, es subscriu per un trimestre a la revista
CINÓPOLIS.

L'import de la subscripció és de 2'50 pessetes, que poden enviar-se en segells de Correu o per Gir Postal.

Redacció i Administració : Consell de Cent, 201 - BARCELONA

DOS MIL ANYS DESPRÉS

(PRODUCCIÓ EMINENTMENT ALEMANYA)

Tota una ciutat subterrània il·luminada per set cents reflectors apareix a la vista de l'espectador. Els aeroplans i els tramvies es destrocen sense contemplacions. Les ambulàncies de la Creu Roja circulen vertiginosament i amb un canó automàtic acaben de rematar els ferits. Una castanyera elèctrica, protegida per dues planxes blindades, expèn la seva mercaderia.

«Así era el mundo. Como topos vertiginosos vivían los hombres entre máquinas infernales creadas por ellos mismos, que los destruían.»

De sobte una gran fumerola; devé l'escena borrosa i una enorme massa esfèrica poblada d'homes que tenen tres orelles i el nas lluminós cau al mig de l'escena.

«El cataclismo inevitable se produjo al fin. El planeta Marte, perdido su centro de gravedad, vino a estrellar-se contra la tierra.»

Apareixen un seguit d'escenes superposades en mig de descàrregues de magnesi i esfondraments. Una criatura amb el pit travessat per un tauló. Un tren empotrat en un col·legi. Els peus d'un home que surten de sota una màquina d'incubar pagesos. Una mà que estreny convulsivament un formatge de bola. No s'hi plany un detall.

«Escenas de dolor, de sufrimiento, de angustia... Progreso! Progreso! Qué has hecho de la humanidad?»

Els habitants de Març, els marcians, s'apoderen tot seguit de la

terra. Es registren escenes que fan posar la pell de gallina. Fins que els habitants de la Terra resten a mercè dels marcians.

«En veinticuatro horas los marcianos se apoderan de la Tierra. Su actividad es grande. Arrancan las plantaciones de postes de telegraf y en su lugar siembran aparatos de radio.»

Passen quinze dies i es veu la Terra convertida en un centre de turisme interplanetari. Els marcians han establert línies de comunicació amb tots els planetes i astres de mitjana importància. Hi ha un ferrocarril aeri que comunica amb l'Osa Major. Una línia d'autòmibus amb ales que van a la Lluna. Un servei d'aeroplans que no paren de portar gent a l'estrella polar.

«La fábrica de hielo que suministra bebidas heladas a los habitantes del Sol trabaja sin descanso día y día, ya que la noche no existe gracias a un convenio con el dios Febo, que nunca apaga sus rayos.»

Un antic habitant de la Terra, però, treballa en l'ombra. Sí.

«Un hombre trabaja en la sombra. En las entrañas de la Osa Mayor ha descubierto un nuevo explosivo que se inflama con el pensamiento.»

Aquest savi es diu Von Schorizzo i només cobeja el desig de venjar-se.

«El hemisferio y la bóveda trepidaban a impulsos de la actividad de los planetas asociados. Los ya-

cimientos de pepinóleo y petróleo arrojaban columnas de humo sin descanso. A más de mil leguas de los planetas la atmósfera era irrespirable.»

I arriba el cataclisme. Von Schorizzo, amb el pensament, inflama l'explosiu i tot el firmament esclata.

«La bóveda celestial se inflama y los planetas saltan hechos añicos.»

Es veuen les estrelles enceses que topen unes amb altres, els autòmibus que salten per l'espai barrejats amb bocins de planeta, astres esmicolats, etc. Això va alternat amb escenes tragicòmiques de gran efecte. Uns nuvis del planeta Març que la catàstrofe els arreplega en ple viatge de nuvis. Un home que en anar a encendre el cigar se li encén el barret i tot. Un ocell que fuig esparverat i acaba ficant-se a la cassola.

«Qué quedó de la humanidad y de los planetas después del cataclismo? Polvo, cenizas, nada. He aquí el resultado de tantos esfuerzos y de tantas luchas.»

La darrera escena es pot realitzar projectant el reflector sense cel·luloide.

El senyor Von Schorizzo, director d'aquesta pel·lícula, ha passat a la posteritat.

Hom confia que el dia que aconseguixi unir la tècnica amb el sentit comú assolirà èxits remarcables i es farà estimar de tothom.

BIROSTA

PER LES TERRES DEL «FILM»

Els avantatges del «bluff»

L'ESCRITOR PROPAGANDISTA, FABRICANT DE PRESTIGIS. — ELS AMORS FICTICIS. — LES GASETILLES QUE VÉVEN D'HOLLYWOOD. — EL CAS D'EN LON CHANEY

Els caps de les oficines de propaganda de les cases productores, ja saben que la millor arma per acreditar una pel·lícula i un artista i, per tant, la pròpia marca, és el «bluff», fins al punt que el cinema americà deu la meitat de la seva popularitat a aquesta arma tan hàbilment manejada i així ens trobem avui en dia, que la propaganda ens imposa els artistes a còpia de gasetilles, molts d'ells que sols coneixen per referències, malgrat ésser-nos coneguda la seva vida i miracles.

Sense aquestes mentides, que poden ésser veritat, la popularitat actual dels asos cinematogràfics no es concebeix. Sols la familiaritat, el conèixer de l'as la vida particular, costums, virtuts i defectes—tot, com és natural, vist des del vidre de les oficines de propaganda—pot arribar a fer interessants els personatges del film.

Un dels trucs que ha estat usat amb més èxit és el del matrimoni, car a l'aficionat sentimental, pel que es veu, molt li plau que els amors que està presenciant a la pantalla són una pàlida expressió de la realitat. Es fa, potser, la il·lusió de que no tot és ficció al cinema.

Així hem vist la propaganda desenfrenada que s'ha fet al voltant dels suposats amors entre la Jannet Gaynor i en Charles Farrell, entre la Vilma Banky—malgrat l'existència del marit Rod la Rocque—i en Ronald Colman, i molts altres, malgrat sigui tot pura fantasia.

El «bluff» dels sous, dels mils de dòlars, també ha contribuït a fer famo-

sos als artistes d'Hollywood, i hi ha qui creu que l'extra més insignificant seria un potentat a Barcelona.

La vida d'ostentació, els autos, les juergas, els trajos, etc., tot contribueix a fer el feix i a presentar la vida de Cinelandia com l'existència perfecta, lliure de mals-de-cap i vessant de plaers, dòlars i satisfaccions...

* * *

I les gasetilles?

Qui no les ha llegit una vegada a la vida?

Qui no ha posat els ulls sobre les noves sensacionals que a les seccions de cinema de tots els diaris es llegeixen?

Vegin, si no:

«La hermosa estrella de la «Fox», Diana Krupers, la última adquisición como consecuencia del concurso de belleza celebrado en Tegucigalpa, paseaba a caballo por la carretera que une Hollywood con Los Angeles, cuando el cuadrúpedo, espantado por cruzarse ante él un «Ford» nuevo modelo, emprendió desenfrenada carrera, cuyo fin trágico se adivinaba, a no ser por la oportuna intervención de Tom Max, que con desprecio de su vida, con sus puños férreos detuvo al desno es un truquista que precisa dobles bocado corcel.

«Lo cual nos demuestra que Tom Max para sus films, pues sobradamente ha demostrado que particularmente puede superar sus propias hazañas trasladadas al celuloide.»

Veritat que no convenç?

I altres d'aquesta mena, tan idiotes com el d'en Tom Max.

«Doris Wells posee un perrito al que llama Cielito, y es tal el cariño que siente por él, que incluso se lo lleva a los estudios.

«Por eso le llaman «la estrella del Cielito.»»

* * *

Un dels casos més típics d'encumbrament, gràcies al «bluff» ben administrat, és el d'en Lon Chaney.

Aquest actor, una mitjanja com artista, però un as en l'art del maquillatge, deu la major part de la seva fama a la propaganda que s'ha fet de les seves carotes i dels seus tipus inversemblants i no al seu treball artístic.

Qualsevol actor genèric de primera fila el supera fent papers de malo, inclús a base de defectes físics; però ni es prodiguen tant, ni volen especialitzar-se en aquesta mena de papers, que a la curta o a la llarga cansen, perquè tenen una base falsa: la truculència i el maquillatge excessiu.

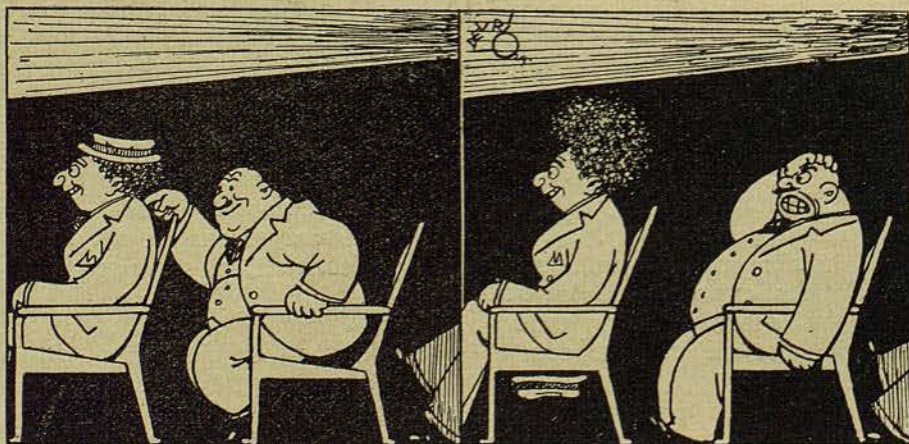
Sense necessitat d'esmentar en Jannings, tenim a en Noah Beery, insuperable; a Beau Geste, a l'Ernest Torrence, a en Tully Marshall, a en Conrad Weid, a en Werner Kraus, a en Klein Rouge, el de Metròpolis i Spione i no oblidem al mestre de tots, en Seldon Lewis, que amb la sola creació de «Mano que aprieta» al fin *Los misterios de New-York* va acreditar-se.

Però en l'habilitat externa d'en Lon Chaney, els propagandistes hi han vist més matèria explotable que en l'art d'altres actors i per això les campanyes a favor d'«El hombre de las mil caras» han estat constants, fins aconseguir fer-li una fama universal; però poc consistent, com ho prova el que, malgrat ésser conegut de tothom, el públic no exigeix les produccions que ell interpreta.

* * *

Podríem citar casos i més casos, com el «bluff» de que fou víctima en Crespo, el «Barrymore español»; el d'en Fairbanks (fill), actor dolentot que explota un nom i un nuviatge; però ja ens hem extés massa i el que ens resta dir val la pena que hi dediquem un segon article.

J. PEL I KOLA

AL CINEMA

—No veig res. Escolti, jove, vol fer la mercè de treure's el barret?

—...!!!

GLORIA SWANSON

Castany ©

Entre risas y gorjeos
va Gloria con su sombrilla,
seguida de marineros
y próceres con perilla.
Más pura la luna brilla
debido a que el director
el flúido no escatima
de la luz del reflector.
El paisaje encantador
nos muestra un prado y un río,
más cuatro almendros en flor
en el rigor del estío.
Cosas del libre albedrío
emanan su proceder ;
Gloria va brindando ósculos
y sonrisas por doquier.
Alma frágil de mujer,
de labios acarminados,
nariz de filabarquí
y ademanes alocados.
Con los ojos «rimmelados»
y la ropa indispensable,
haces trontollar lo grave
y vacilar lo inestable.
Si el destino es insondable
y tu alma complicada,
¿descubrirte es pretender
descifrar una charada?
Yo he salido de la nada
y a la nada volveré ;
mas tu risa y tu sombrilla
grabadas me llevaré.
No sé decirte por qué,
aunque presiento es debido
a que ha hecho mella en mí
tu natural expansivo.
Tu paso ligero y vivo,
tus ojos electrizantes,
tus guiños siempre elocuentes
y tus aires constipantes.
Quisiera ver elefantes
ante tu efigie postrados ;
humildes y suplicantes,
amantes y enamorados.
Llorosos y trasbalsados,
y tú, amiga de la pompa,
premiándoles el cariño
con un ósculo en la trompa.

MAGNESSIE BISHOP

PARODIES

Una producció alemanya

PERSONATGES

GRISTNA: La noia que fa el paper de víctima de la ciència.

KLASWANG: L'enamorat de Gristna.

ROTDERSEN: El savi repugnant, inventor de la màquina que fa parar el somriure.

MALFRICH: El detectiu que sap de què va.

Després de vint-i-cinc anys de fondre làmpares elèctriques, barrejar líquids venenosos, cremar metalls de composició complicada i de fer totes aquelles potingues que els savis realitzen per diferents assumptes que no acostumen explicar a ningú, Rotdersen acaba d'inventar una maquineta rara, atapeïda d'engranatges atabaladors, que té la virtut (suposant que se'n pugui dir virtut) de «fer parar» el somriure a tantes persones com es desitgi.

Rotdersen, boig amb el seu invent, menja més, canta satisfet i fins xiula per medi d'un aparell que va inventar temps endarrera per a estalviar-se aquesta feina.

—Com l'utilitzaré per a guanyar forces milions?—es pregunta tot acariciant la maquineta de «fer parar» el somriure cada dos segons. (Hi ha un rellotge elèctric que es cuida d'avisar-lo per medi d'una xispa elèctrica.)

Un matí s'aixeca amb els ulls exageradament oberts i els cabells voleiant esbojarradament. Acaba d'acudir-se-li una idea genial!

I com un foll i amb la maquineta de les seves il·lusions sota el braç surt corrent pels carrers de la ciutat.

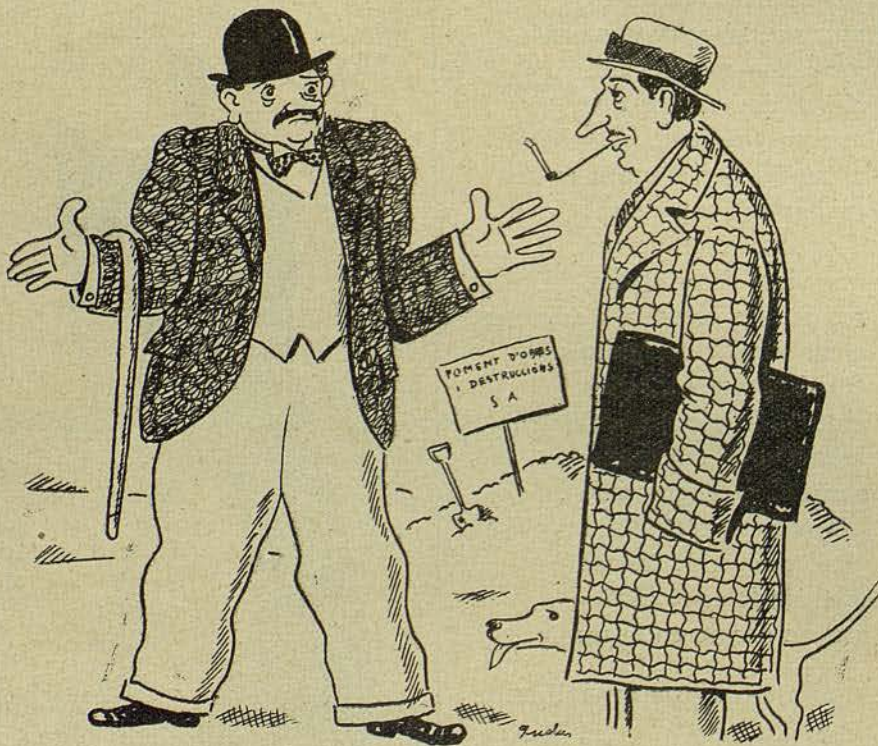
En ésser davant de la porta del «Cabaret dels Reflexes», dubta uns moments i finalment es fica a dintre.

(I aquí acaba la primera part.)

En tancar la porta Rotdersen, una noia s'ha despertat sobresaltada. Es tracta de Gristna, una escultural donzella de dinou anys, que fa sis mesos està empresonada dintre la casa del «savi maquiavèlic». (Així l'anomenen els aviadors quan el veuen evolucionar pel terrat disfressat de condensador variable.) Rotdersen se la va emportar a casa hipnotitzant-la per medi d'una carta misteriosa que li donà al carrer. Un cop la tingué en el seu poder, li féu unes declaracions infernals:

—Si em deixes fer una prova amb aquella màquina que fa tornar els cabells de plata, et donaré llibertat i una ampolleta de *crecepele*; en canvi, si et negues a deixar-me-la realitzar, restaràs recluida entre aquestes parets per *in eternum*, i dedicaré bona part dels meus estudis per a martiritzar-te.

Gristna no volgué acceptar la prova i d'allavors ençà la seva vida fou una tragèdia esgarrifosa.

UN INDIFERENT

—La veritat: a mi el cinema no em diu res.

—Ja ha provat d'anar a veure una pel·lícula parlada?

Un dia, però, mentre esguardava des de darrera un finestral tancat hermèticament les ziga-zagues capricioses dels automòbils que passaven pel carrer, tingué una incommensurable alegria que actuà de goma esborradora del seu passat tràgic i calamitos. Un jove elegant i simpàtic, que en aquell moment acabava d'aixecar el cap per alleugerir-se de la pressió del seu coll de cel·luloide, acabava d'adonar-se, casualment, de la figureta elegant i de bellesa distingidíssima de Gristna.

Com que aquesta estava en el pis número 33, 2.º, 2.ª d'un imponent rascacels, Klaswang (així s'anomenava el jove elegant i simpàtic) hagué de limitar-se a fer-li l'amor per medi de signes i amb el llenguatge del mocador. Gristna contestava a les paraules (?) de Klaswang fent grans riallades i besant els vidres significativament.

—Em vull casar amb tu!—digué Klaswang, fent tres cabrioles amb el mocador, de cop i volta.

Gristna somrigué més engrescada que mai.

—Vina demà i et contestaré!—li respongué ella, accionant amb un mocador de fer farcells que hi havia damunt d'un sofà i que li serví al pelo.

—Com em donaràs el «sí»?—preguntà Klaswang amb gran interès.

—Amb un somriure!—li respongué ella ràpidament. (En aquell moment acabava de venir-li un estornut.)

Klaswang, amb la felicitat pintada en el rostre, es féu pas entre els 10,000 curiosos que l'observaven i se n'anà tot dedicant elogis al seu coll de cel·luloide.

(La segona part pot acabar aquí.)

Són les sis de la tarda. Per una porta subterrània acaba d'entrar Rotdersen. Ve content perquè l'empresari del «Cabaret dels Reflexes» li ha promès una fortuna per la maquineta de llur invenció, car vol anar a fer la guitza a tots els espectadors del «Cabaret dels Arcs Voltaics», que riuen com a *indios* a cada «xisto» idiota que explica un «clown» negre de fama mundial.

Està tan satisfet, que ni pensa en sopar ni en maleir científicament a Gristna com altres vegades.

—Que l'àcid prússic et rosteixi! Que l'arsenic et torturi! Així et serveixin un «sandwich» de *polvos* de gas!

Als pocs segons ronca desesperadament mentre un aparell raditelefònic va dictant-li les últimes cotizacions de Borsa.

L'endemà, a les cinc de la matinada, ja trafiqueja en el laboratori. De sobte per unes guspines que llença un termòmetre original, comprèn que algú acaba de tirar una carta per sota la porta.

En efecte, al cap de pocs minuts els seus ulls de fera ja xuclen àvidament aquestes ratlles:

«Gristna adorada:

Aquest matí, a les deu, seré al carrer esperant el teu somriure...

Entretant rep 2.355,477 petons del teu

Klaswang.»

Rotdersen cuita a entregar la carta a Gristna, tot fregant-se les mans significativament.

I arriba l'hora tan somniada per Gristna i tan desitjada per Rotdersen.

Toquen les deu.

Klaswang, des del carrer, espera emocionat el somriure de la seva enamorada.

Aquesta es dirigeix al balcó, mira els seus voltants i...

HORROR!!! La seva boca resta hermèticament tancada en tractar de somriure.

Klaswang es desespera i no ho vol creure.

—Però, Gristna no m'estima? — es pregunta des del carrer, accionant com un boig. I fuig a cercar Malfrich, un detectiu famós.

Als pocs segons Malfrich i Klaswang es troben en presència de Gristna.

—Somriu, somriu, Gristna! Per Déu, que ja no m'estimes?—gemega amb les llàgrimes als ulls el pobre Klaswang.

Gristna li respon amb una ganyota repugnant, desorientadora.

El detectiu, en veure que la cosa és més complicada del que semblava en principi, es creu amb el dret d'intervenir amb aquesta idea definitiva, lapidària:

—Però, què vol, amic Klaswang, fer somriure aquesta senyoreta? Per què no li fa pessigolles?

Klaswang li fa pessigolles, i Gristna esclata amb una riallada fresca com una rosa, mentre Rotdersen crida, abans de morir electrocutat:

—Sóc un monstre! He inventat una màquina de «fer parar» el somriure sense tenir en compte les pessigolles! Sóc un monstre!...

(La pel·lícula, per a evitar que els espectadors encenguin el local, ha d'acabar forçosament aquí.)

MAC HASSUM RONDA

Avui a les 6 de la tarda, el petit gran Moreno inaugura la seva primera Exposició de ninots a les Galeries Dalmau

Els lectors de CINOPOLIS ja el coneixen. Es un minyó que té gràcia per donar i per vendre i va en camí d'arribar a la posteritat.

Avui dona el primer pas, i nosaltres estem tan emocionats com ell mateix.

Una rastellera de dibuixos colorits, amb cada xisto que treu foc, estan penjats a les Galeries Dalmau, esperant que els col·leccionistes de cúbixos humorístics se'ls emportin i la Junta del Museu de la Caricatura n'adquireix uns quants per enfortir la col·lecció.

Com que donem l'èxit per descomptat, ja no hi pensarem més, en espera d'ajudar al petit gran Moreno a fer el *re-cuento* de calderilla el dia de l'escrutini.

Per avui prou, i la setmana vinent anirem per un altre.

Per atraure al públic

De la informació publicada en una important revista francesa, traduïm el que segueix:

«La competència entre els cinemes a Anglaterra és tan gran, que els empresaris no paren d'inventar procediments nous per atraure el públic.

«Un empresari ha decidit projectar cada dia els noms de dues persones, presos a l'atzar en qualsevol guia de la població. Si les persones a qui corresponen aquells noms es troben entre el públic, són invitades a passar per la «caixa», on se'ls abona una important quantitat en metàl·lic.

«Un dels competidors d'aquest eixerit industrial ha posat en execució, amb un èxit sorprenent, una altra idea original: el «concurs de simpaties», que guanya aquell que té major nombre d'amics i aconsegueix portar-los al cinema. Cada espectador rep un nombre determinat de «tickets» nominatius de reducció, que han d'ésser entregats en entrar. Al cap de cada trimestre es procedeix a l'escrutini i el que més «tickets» ha distribuït obté un premi de 250 xelins.»

Brindem la idea als empresaris dels nostres cinemes; veïam si d'aquesta manera aconsegueixen que la cosa s'engresqui un xic.

Els premis del concurs de «Els artistes mig impressionats»

Avui estem disposats a calmar la natural impaciència de tots vostès publicant d'una vegada la llista dels premis.

Després de llargues reflexions i innumbrables consideracions, hem acordat establir un premi únic i sis accésits. Un premi d'aquells que es fan dir sí, senyor, i sis accésits de *menor quantia*. Però quin premi!

El premi únic del Concurs de

Artistes mig impressionats

consisteix en una espèrrant gramola portàtil, forma maletí, d'audició clara i perfecte. No diem la marca perquè la casa no ha volgut fer-nos cap descompte a canvi de la reclam i d'una manera o altra l'hem de xeringar.

El lector que hagi endevinat els noms del 15 artistes mig impressionats tindrà dret a reclamar com a cosa de la seva propietat aquesta gramola portàtil, forma maletí, d'audició clara i perfecte, garantitzada per dos anys. Cas de que els endevinaires fossin més d'un, efectuaríem un sorteig.

Els sis accésits consisteixen en sis novel·les i sis col·leccions de postals d'artistes cinematogràfics. A cada un dels sis lectors que més s'hi hagin aproximat els correspondrà una d'aquestes novel·les i una col·lecció de postals.

Ara ja ho saben.

Ja no cal que pateixin més, i tinguin espera fins el dia de la repartidora.

—Tu quina prefereixes: la Norma Shearer o la Norma Talmadge?

—No sé...

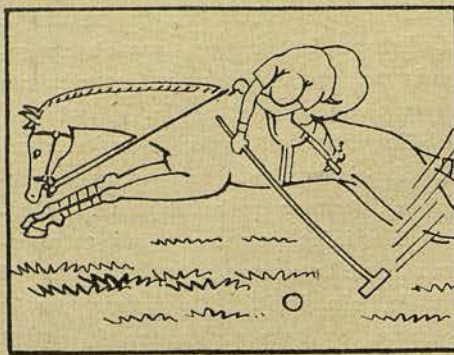
—No tens Norma fixa?

—Sí; però és que em xeringuen les normes.

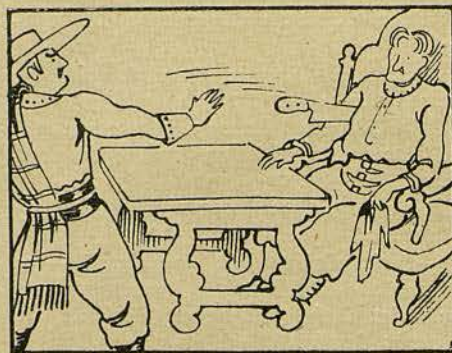
CAPITOL I COLISEUM :: «LA NIETA DEL ZORRO»

L'avi, com que té molt tard
no veu que és noia el nou nat.

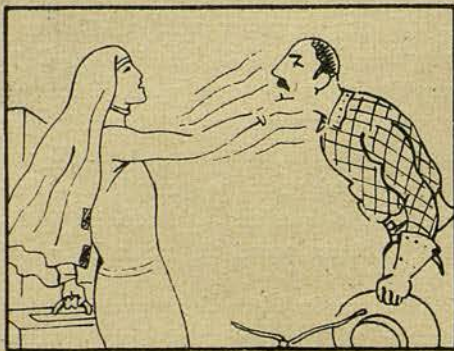
Rimmel, boxa, coloret,
pol, manicura i floret.

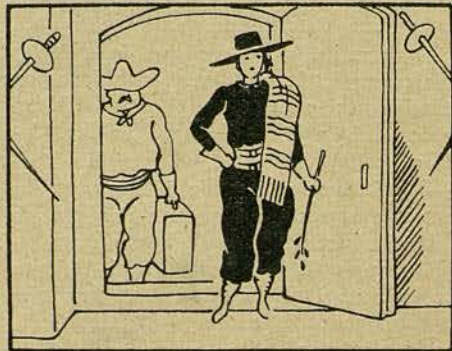
Cansat ja de tant agravi,
ajuda demana l'avi.

A Andania tothom ha pres
la noia per *doña Inés*.

I el dolent, amb bones formes,
encaixa un parell de mormes.

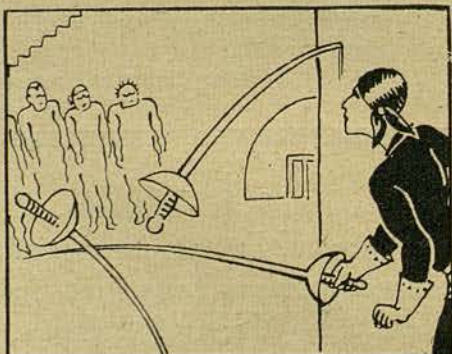
L'avi el veu tan desnarit
que diu: —Ens hem ben lluit!

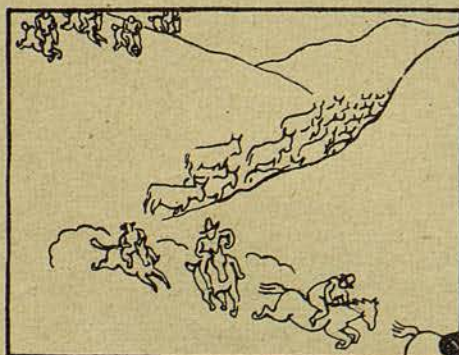
Bigoti tan perfilat
el troben afeminat.

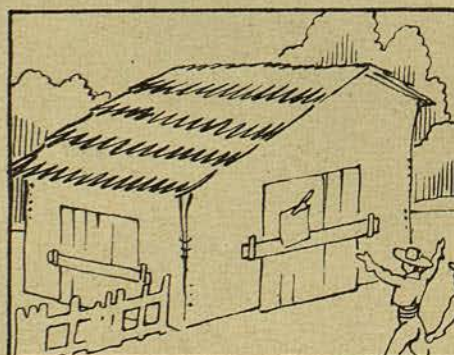
Però s'imposa a l'instant
tres cops la taula saltant.

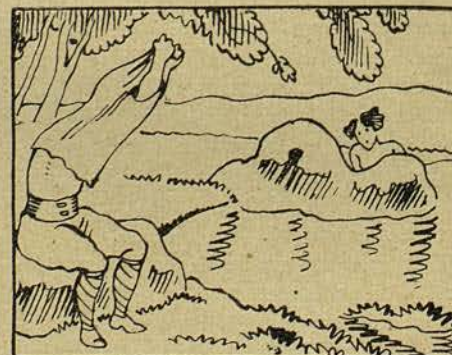
I amb el floret a la mà
per la pell s'han de donar.

La host dels Oliveros ve:
—La tancarem al graner.

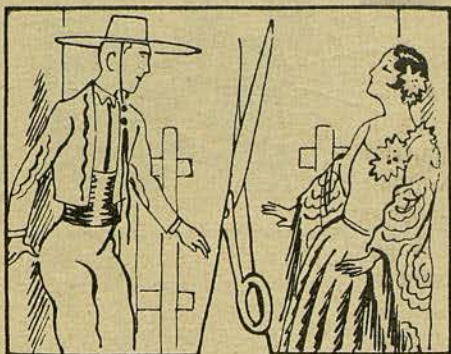

D'un mal cobert de cartró
no en pot eixí un batalló.

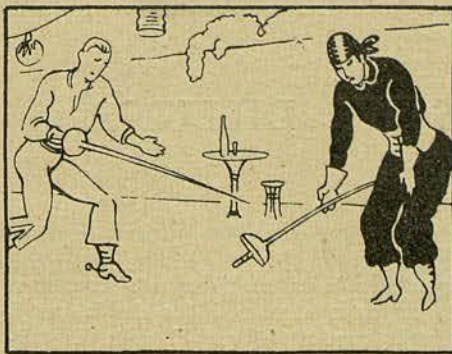

El jovent, quan menys s'ho pensa,
en el bany fa coneixença.

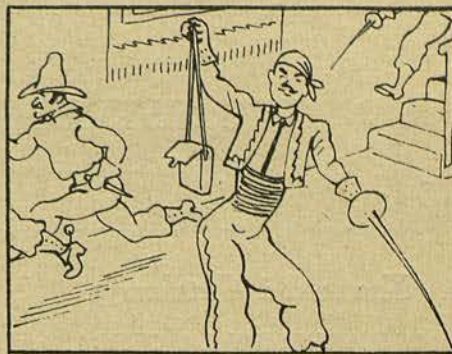
CAPITOL I COLISEUM :: «LA NIETA DEL ZORRO»

Al so d'un xotis castís la parella es sent feliç.

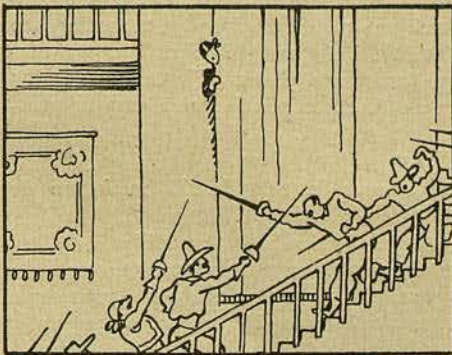
Prò quan toquen a matar, ella diu: —No puc cantar.

Roben, amb gran atropell, la guardiola del vell.

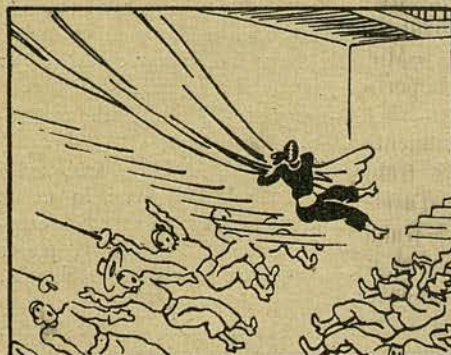
Prò la Paquita, amatent, cau al damunt del dolent.

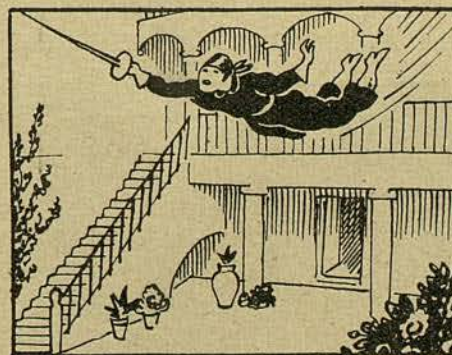
En l'escala endomassada la lluita és aferrissada.

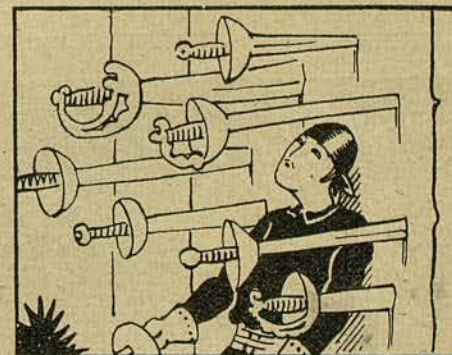
Amb gran estrèpit, l'aranya cau al cap del mala-entranya.

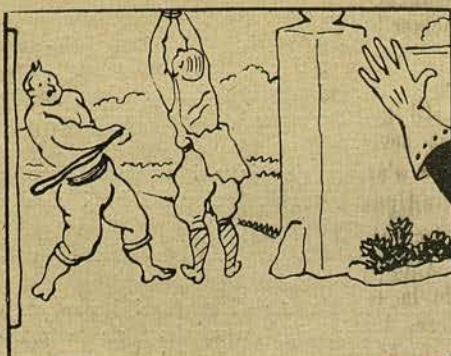
Són bons d'en Douglas els trucs, per a deixa'ls tots retuts.

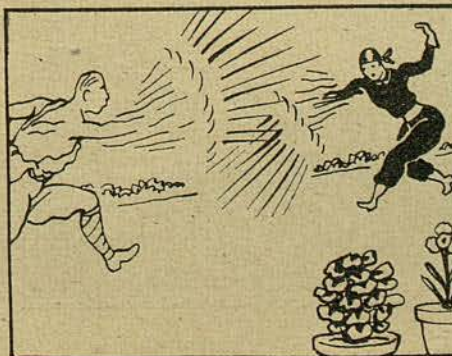
Dels dolents fa picadura fent salts mortals i d'altura.

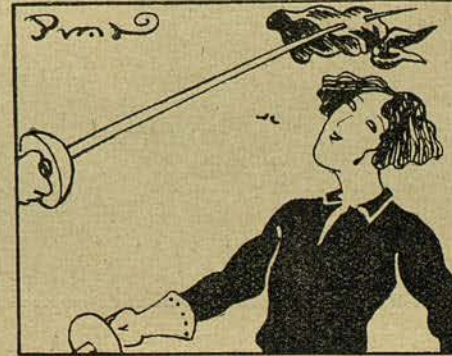
Els sabres no hi volen brega; la porta se la carrega.

No piqueu! Es massa vell per malmetre-li la pell.

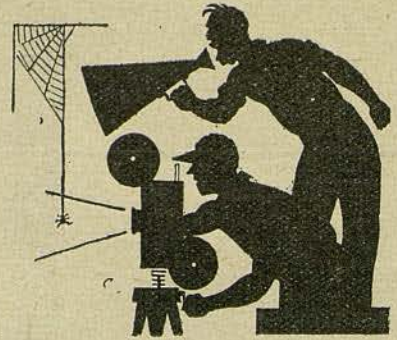
Però l'anyell s'ha enfadat, i ella ha de lluità a desgrat.

I ja ha trobat solució: fer-se arrencà el mocador!

Seleccions Cinòpolis

LES ESTRENES DEL DILLUNS

Kursaal i Catalunya

LA BAILARINA DE LA OPERA, per Dolores del Río i Charles Farrell

Començarem explicant que això de *La bailarina de la Opera* és un títol inadequat i ful, car la protagonista només fa de *bailarina* uns cinc segons i l'Opera no la vàrem veure ni... en decorat. Com veuran per l'argument que tindrà la barra d'encolomar-los-hi, qualsevol dels següents títols hi hauria estat que ni pintat: «Los dolores de Dolores o las luchas de un corazón», «Víctima de su amor o la bala salvadora», «El triunfo del amor o el gobernador fascinador y seductor», «Corazones que se buscan y que no se encuentran hasta el fin», etc., etc.

I duro amb l'argument! :

A un xicot joventíssim i simpàtic (Charles Farrell), de l'exèrcit rus que acaparant medalles es veu que és una eminença, uns quants militars dels que remenen les cireres tenen l'acudit de nomenar-lo governador. El xicot accepta, lleugerament emocionat, i fent tots

aquells *saludos* cursis que s'acostumen en aquestes escenes i des de llavors li sembla que tot el que el volta és felicitat, alegria i totes aquelles altres coses que acostumen a llegir-se en les felicitacions del vigilant. Però, aviat canvia de pensament. Una senyora de cabells blancs li parla de la seva filla allí present i dels seus desitjos de convertir-se en sogra d'un governador tan simpàtic i elegant. El xicot accepta perquè es tracta d'una princesa i per un seguit de coses relacionades amb la prosperitat del país que foren llargues d'explicar.

I ara ve la complicació en forma de *Dolores del Río*.

Un dia passejant tranquil·lament (encara no s'ha casat) el governador peis afores, tot viatjant d'incògnit, passa per vora una masia i s'adona d'una vella reganyosa que tracta de convèncer a una pobra noia (*Dolores del Río*) sobre un «bon partit» tot clavant-li cops de trauca. El governador s'hi acostava i diu que no li facin pam pam, perquè no està bé, i que la noia ja és prou gran

per a conèixer quin home li convé o li agrada.

La noia, que es diu *Tasia*, escolta aquestes paraules embadalida, mentre el pensament li vola i se li deslliga l'esperdenya de satisfacció.

A partir d'aquest instant, l'enamorament és inevitable i al cap de poca estona a la cabana d'ell, que passa una temporada al bosc per a caçar (no a la protagonista) s'hi desenrotlla una escena romàntica, que és tot un anunci de *crecepelo*. Ell passa un respall per la cabellera d'ella i maleeix la seva desgràcia amb aquestes paraules: «Em volen fer casar amb una princesa, però jo t'estimo a tu, *Tasia*!»

Tasia li respon que a ella també la volen fer casar amb un home que no estima i que vol comprar-la a canvi d'un cavall blanc i morro de color *beige*. A més explica que el seu pare està empresonat i que li fan fer treballs forçats i acaba maleint el govern de Rússia. Quan acaba de dir-ho es mossega la llengua i coneix que ha fet planxa.

Passen uns quants metres de pel·lícula i arriba un dia que uns quants revolucionaris criden a *Tasia*, li ensenyen el seu pare mort i li diuen: «Mira, te l'han mort!»

—Qui?—pregunta *Tasia* amb esverament i ràbia.

—Muts i a la gàbia! Vina amb mi i et portaré a casa del que té la culpa de tot per a que el liquidis sense compliments—li respon el que fa el paper de traïdor i que fins porta un binocle.

Tasia agafa un revòlver i se'n va amb el traïdor cap a un palau molt bonic, en el qual acaba de celebrar-se el casament entre el governador jove i simpàtic i aquella princesa. En passar el nuvi per un corredor, el traïdor crida a *Tasia*, des de darrera una columna de cartró imitació marbre:

—Fuego!

La noia dispara, però no el toca. Ell sent el tret i es gira. *Tasia*, en reconèixer-lo, té un esglai i li diu que no ho volia fer, que es creia que no era ell.

El governador jove i simpàtic escolta les seves paraules, s'enterneix i li diu que s'escapi i que:

«Algún día, en alguna parte... volveremos a encontrarnos.»

Caldrà que els hi expliqui les escenes de la revolució, l'assassinat de la princesa, l'empresonament del governador i l'afusellament (?) d'aquest amb el *truco* del cartutxo de pólvora, per acabar de

LES TORTUGUES DE L'ANITA PAGE

Anita Page, de la «Metro», impressionant el primer film instructiu combinat.

clarant el que vostès ja endevinen, o sigui que *Tasia* i el governador es casen i viuen feliços?

—No!!!

Doncs deixem-ho córrer que tots hi sortirem guanyant.

La *Dolores del Río* fa el seu paper bastant discretament i en alguna escena fins va convèncer els acomodadors. En Farrell, que fent de neteja-cloaques o de xicot modest val totes les pessetes, lluint l'uniforme militar no ens va agradar ni de bon tros. Es clar que, segons diuen els tècnics, quan treballa en aquest film, tot just començava a iniciar-se en qüestions cinematogràfiques!...

Resumint: una pel·lícula mitjaneta i que a sis ralets ja era prou ben pagada.

MAC HASSUM RONDA

París, Rialto i Pathé-Cinema

PANIK, per Harry Piel

Si a vostès un dia els preguntessin si els agradaria veure un tramvia de cap per avall, i amb el trolley subterrani, què dirien? Naturalment que sentirien una certa curiositat i ho anirien a veure.

Doncs a nosaltres un diari ens va dir: *Quiere ver un tigre tomando el te?* I ens varen agafar d'aquesta manera. No pas perquè esperéssim divertir-nos molt veient un tigre com prenia el te, sinó que en aquest món sempre és bo de saber forces coses.

La pel·lícula *Panik* és molt interessant perquè és de la casa «U. F. A.», i aquestes tres lletres, generalment, són sinònim de bon gust i de traça. La pel·lícula diem que està bé, hi ha coses d'aquelles que fan rodar el cap de tan ben fetes que són, i l'espectador que la veu en surt engrescat de tan bé de Déu de tècnica.

Però... Si en el que fa referència a la tècnica i a la interpretació no hi tenim res a dir, en canvi, amb l'argument ens podem permetre el luxe de ficar-hi cullerada i protestar.

El títol de *Panik* ve que els espectadors d'un teatre veuen com hi entra un senyor amb un tigre de la Malàsia, i agafen por. L'amo del tigre els diu:

—No tengáis pánico!!

I d'aquí ve el títol. És la primera vegada que veiem una paraula tan mal empleada en el cinema. Tots els espectadors quan varen veure-la amb lletres grosses i compregueren que sols ho deien per justificar el títol, es varen treure un gran pes del damunt, i no varen picar de peus per miracle.

Quant a l'argument, és com els demés. Comença bé, molt bé, i fins i tot es fa interessant. Tot allò dels lladres de saló que diuen que vindran a tal hora, i a tal hora compareixen, sempre

ens ha fet gràcia. Això són lladres tal com haurien d'ésser.

Però després, quan comença a sortir aquell diable de senyora rossa, la pel·lícula cau del concepte de la gent i ja se li veu la punta. Aquestes senyores que són còmplices dels lladres i que després *por amor y sólo por amor* es fan amigues del bo i acaben casant-s'hi, són una mena de senyores que ens carreguen qui-sap-lo.

El truc d'aquell senyor que s'assembla amb l'altre i s'afegeix un bigoti per tal d'acabar-s'hi d'assemblar, també ens fa d'allò més gràcia perquè ja ens el sabem de cor. El més interessant de tota la pel·lícula són les condecoracions de l'elefant blanc, que els les deuria vendre algun *hojalatero* en liquidació. Oh! i allò d'aquella col·lecció de bestioles, també és de les coses castisses. De mica en mica la gent del cinema acabarà fent-nos rodar el cap. Ens referim a les qüestions zoològiques. En aquesta pel·lícula ens van exhibir uns ossos blancs que semblaven comparses disfressats, i amb coll de girafa.

Hi surten també uns lleonets acabats de néixer que tenen molta gràcia.

I en el que fa referència al tigre, hem de dir que ens deixà bocabadats. És un tigre molt fotogràfic, molt intel·ligent,

sap bufar com els gats, i entén l'espanyol. La prova és que quan el seu amo li diu alguna cosa en espanyol, ho compleix tot seguit. L'única cosa que vàrem trobar a faltar fou allò de prendre el te. No hi passem. A tot estirar prenia yogurt. El que prenia te era el seu amo.

La Chocolaterita és una pel·lícula que pot passar. Es clar que des del començament ja es veu qui seran els que es casaran, però fa passar una estona distreta, té alguna cosa bonica. *Algo es algo*.

El que no ens va ploure gens fou el treball d'interpretació i de tècnica. Es veu d'una hora lluny que la pel·lícula és francesa.

CECIL B. DE L'HORT

LA SARDANA DE L'AVELLANA

Marion Nixon, Ican Hersholt i George Lewis, en una escena de *La suprema sinfonia*, de la «Universab», pròxima a estrenar-se.

Enyorem les pel·lícules de series

Sembla mentida, però és ben veritat. Trobem a faltar l'emoció inigualable d'aquells films de deu o dotze mil metres que ens produïen la màxima emoció i ens feien anar deu o dotze setmanes seguides al mateix cinema.

Aquelles pel·lícules que començaven a trets i garrotades i sempre acabaven bé, ens tenien el cor robat.

Una vegada en vàrem veure una que en el pròleg hi sortien uns que enterraven un tresor en una illa deshabitada i dibuixaven el pla en una bandera. Després van comptar els que eren. Tots plegats, divuit. Doncs de la bandera en varen fer divuit trossos, un per cada un, i es va acabar el pròleg. Al cap de cinquanta anys figurava que es moria el que havia estat cap de l'expedició i a l'hora de mo-

rir revelava al seu fill el secret del tresor.

I aquí començava el *lio*. La recollida de tots els trossos de bandera per trobar el mapa de la illa. Hem dit divuit trossos? Doncs divuit episodis per trobar-los tots. L'assumpte s'hauria pogut resoldre per via diplomàtica, mitjançant una avinença entre tots per repartir-se el tresor.

Però com que es donava la casualitat que un altre de la colla es moria al mateix temps i també ho explicava al seu fill, aquest, que era un *malvado*, volia trobar tots els trossos costés el que costés, sense reparar en desperfectes. I ja hi érem.

Ens impressionaven terriblement aquelles escenes de final d'episodi, quan els bons—sempre eren un o una que al final s'havien de casar—anaven a tres cents per

hora amb un auto destapat, i la *cuadrilla* dels dolents els esperaven en un paratge fosc i desconegut, armats amb ganivets d'aquells de fer punta al llapis i amb mitja dotzena d'agulles de picar, disposats a rebotar tots els neumàtics que fossin necessaris. Després resultava que els neumàtics no eren neumàtics, sinó massissos, i els dolents es quedaven amb un pam de nas. Però, ah!, que el capità de la colla, que era aquell que duïa una cicatriu a la galta dreta, anava sempre sense afaitar i havia estat divuit vegades a presidí, es recordava de què la carretera passava per un pont que hi havia damunt un riu, a setanta metres d'alçària.

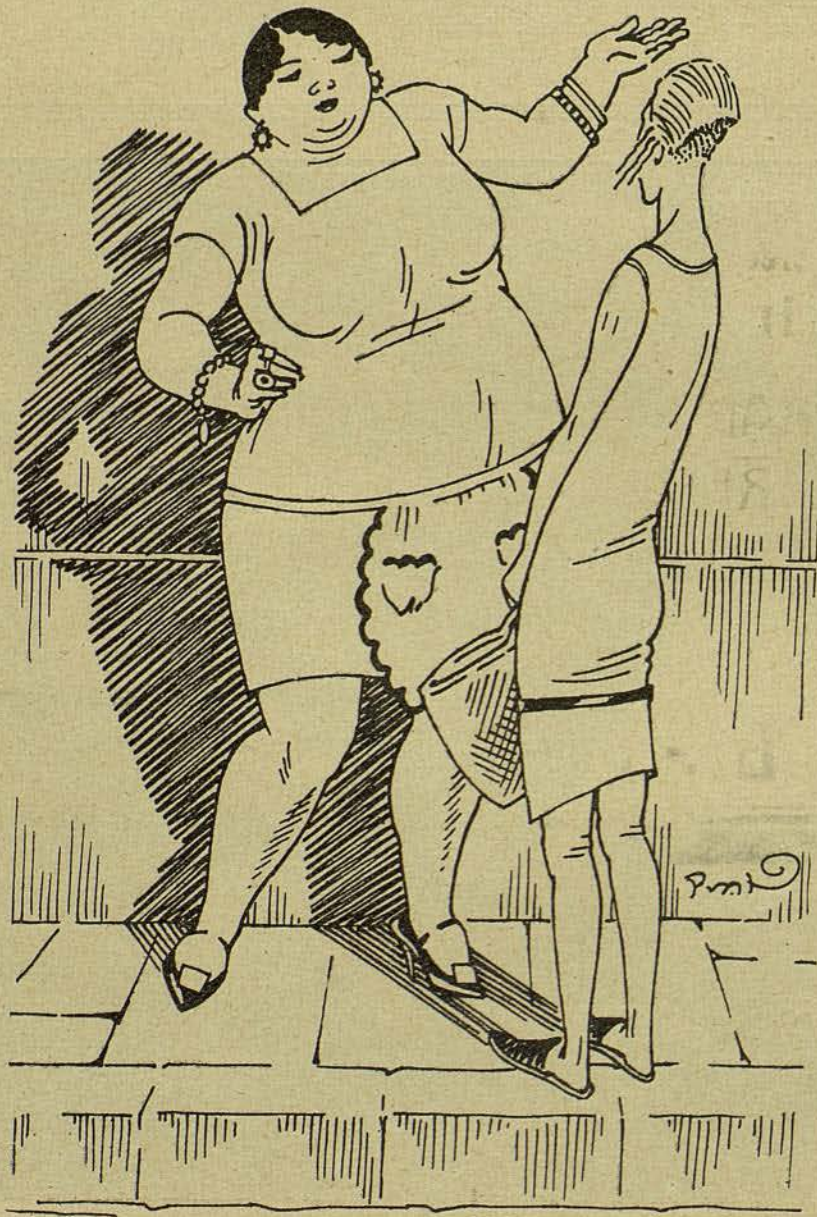
I amb una llima, dos xerracs i una bomba de dinamita, ensorraria el pont i la catàstrofe seria inevitable. Aleshores sortia aquell retolet que deia: «*¿Quién vencerá a quién? ¿Volará el puente o no volará? Pronto lo sabremos. En el próximo episodio se continuará.*» I com que el *próximo episodio* no el feien fins la setmana vinent, passàvem una setmana de mal humor, no menjàvem ni pafem, perquè encara que sabíem que a la llarga els únics que podien guanyar eren els bons, temíem que el director interpretés malament l'argument o tingués una distracció i la catàstrofe sobrevingués.

Les pel·lícules d'episodis ens portaven moltes ensenyances. Pel cap baix, a cada una es descobrien tres illes fins aleshores desconegudes, ens enteràvem de tota la geografia *habida y por haber*, apreníem tots els noms dels dolents, des de *rufián* i *malvado*, fins a *trápata* i *mala persona*; ens enteràvem de la facilitat amb què es descobriren a Califòrnia les mines d'or, vèiem la resistència dels cavalls que fan cine, els quals aguantaven el galop tres dies i tres nits, sense dormir ni tastar res; etc., etc.

Es clar que també eren perjudicials, perquè omplien de cabòries els caparronets dels joves, els quals, decidits a fer-se rics sense treballar, regiraven cel i terra cercant una gerra plena d'unces, desmuntaven l'empostissat i remenaven fins i tot els fonaments de les cases pairals. Els vells s'emocionaven i acabaven patint del cor, i a cada casa hi sortia un *héroe*, menys a la que n'hi sortien dos.

Amb tot, trobem a menys les pel·lícules de sèries. I és perquè ja comencem a estar tips d'intrigues de societat, *lios* matrimonials, desgràcies de família i altres coses per l'estil, que són les que actualment ens serveixen les cases productores. Tenim necessitat d'alguna cosa nova. I com que això del cinema parlat ens fa l'efecte que no resultarà i dubtem que hi hagi algú que es vegi amb cor d'inventar res de nou, val més que tornem a començar. Estem segurs que ara un parell de dotzenes de pel·lícules per l'estil de *El peligro amarillo* i *La Máscara Roja*, trobaríem que són una cosa deliciosa i ens desferíem en elogis de la casa que en les presentés.

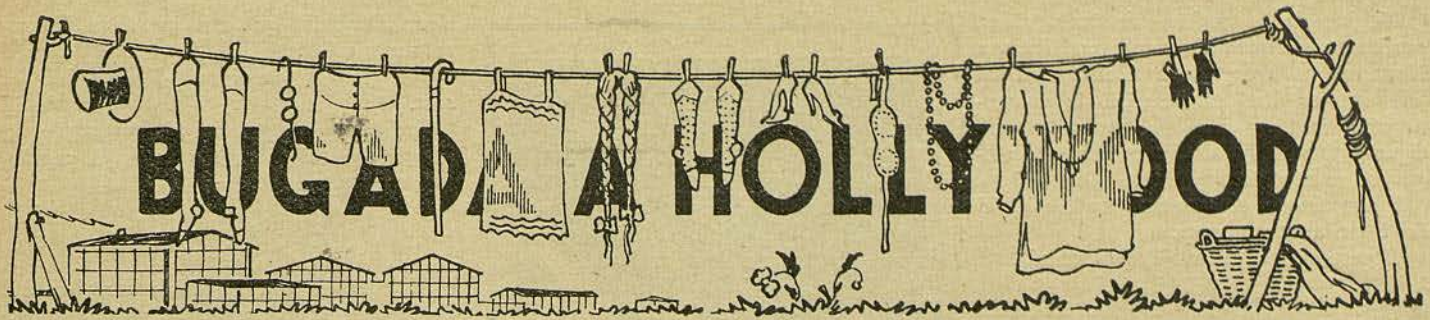
MISS TUSDEDEV

La grossa. — Sí, noia. Estic decidida: me'n vaig a Hollywood a fer pel·lícules.

La seca. — Però deuran ésser pel·lícules en relleu...

Aquest número ha passat
per la Censura

Com que nosaltres no tenim manies i creiem que el dir la veritat és la nostra obligació, afirmem que la pel·lícula *Wolga, Wolga* és alemanya, que el primer paper femení és a càrrec de l'Hall Davis, més anglesa que la Rubia Albion, i que els actors són més alemanys que el Kaiser. Ara, el tema és rus innegablement, el director i un actor també són russos, però prou.

No hi ha dret a voler donar gat per llebre...

Cap film rus ha passat els Pireneus encara, i perquè serveixi d'orientació, donarem alguns títols:

El cuirassat Potemkin.

El fi de Sant Petersburg.

La mare.

Tempestat a l'Àsia.

El benefici del «clown» Georges.

Arsenal!

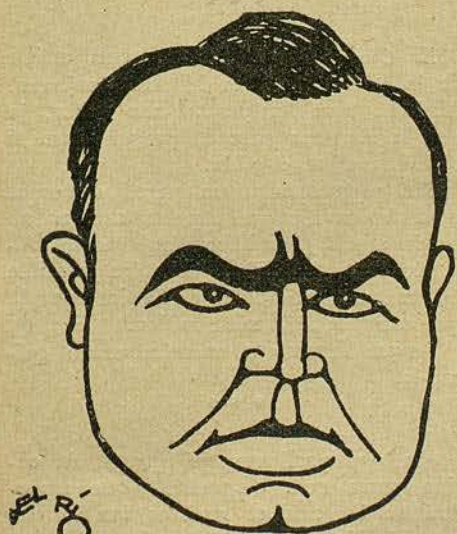
Un heroi dels nostres temps.

La mentida.

Documents de l'època.

La casa «Fox», productora de *Los amores de Carmen*, que mercès a la condescència de la Dolors del Ríó tant ha contribuït a il·lustrar-nos d'anatomia femenina, està a punt de rodar un altre film espanyol i perquè l'ambient sigui sense cap «pero», aprofitarà els coneixements d'un empleat que, perquè parla el castellà, és considerat com una autoritat en aquesta mena d'assumptes.

Així ens expliquem, doncs, com per als carrers de Barcelona a la pel·lícula *Valencia*, feta per la Mae Murray, i que no l'hem vist per aquí, s'hi passen toreadores vestits amb trajo de luces...

DEL RÍO

EMIL JANNINGS

La senyora Roy d'Arcy ha demanat el divorci, al·legant que el seu marit la tracta cruelment.

Potser és el primer cas que coneixem, que el *malo* és el *malo* de veres...

Avui i demà
Ultims dies de la pel·lícula
que crida l'atenció de tot
Barcelona

**Tres horas
de una vida**

Creació genial de
Corinne Griffith

**GRAN LUXOR
VERDAGUER**

**CAPITOL
i
COLISEUM**

Janet Gaynor té, com a consellera de tots els seus actes, a la seva mare. Aquesta, segons explica la mateixa Gaynor, no representa un obstacle per a la seva carrera artística, sinó el contrari: l'anima, l'ajuda, etc., etc.

Amb una mare així, es pot arribar molt lluny i es pot fer molta feina.

Un exemple: Janet acaba de casar-se amb un d'aquells xicotets que quan fan caritat als pobres necessiten el talonari de xecs.

En Chevalier a Hollywood compta amb la simpatia de tots els artistes cinema-

togràfics; però, molt especialment, amb la d'en Menjou, *el simpático cuarentón*, el qual té la precaució de fer-se fotografiar sempre al costat del «charmant» Maurice.

Ens hi jugaríem una localitat del «Panthé» que ho fa per a guanyar-se les simpaties del públic «parisenc».

Cada dia es troben nous successors d'en Valentino (q. e. p. d.)

L'últim que s'ha descobert és un xicot anomenat Alexander d'Arcy, d'ulls petits, nas acabat amb punta i boca de pinyó. Amb aquesta extraordinària semblança (?) de faccions amb en *Rodolfo*, preveiem que arribarà lluny i que seran molts que el confondran amb l'autèntic.

Sobretot, els curts de vista!

William Haines, en *La bola blanca*, fa un paper de jugador de polo d'allò més divertit.

Els francesos, parlant d'aquest film, que actualment es projecta a París, han dit:

«L'humor irresistible de William Haines servirà per a demostrar al públic que a l'Amèrica encara hi ha... alguns actors.»

Que ens arribi aviat *La bola blanca* amb l'humor irresistible d'en William Haines i a veure si ens desensopim un xiquet; del contrari, som gent a l'aigua!

BILLY DOOLEY

Llegim en la revista cinematogràfica parisenca *Cinemonde*, que en Ramon Navarro va comprar a Tahití (on hi feia un nou film) un cocodril de 40 centímetres de llargada. Diu que pensa prodigar-li tota mena d'afectes fins que tingui un metre de llargada.

Quan tingui el «metro» serà qüestió de fugir a tota pressa.

(I perdonin el xisto (?) espontani.)

Quan semblava que aquesta lluna de les belleses europees havia passat definitivament a millor vida, la revista *Paramount News* se'ns despenja amb una informació de la bellesa espanyola en la seva estada a París. Diu que admira els monuments de la ciutat, i hi ha una boira baixa que la senyoreta Samper no es veu el seu perfecte nas. Per acabar, ens mostren l'homenatge de un transeunte espontáneo que es veu que estava amagat darrera l'operador, que és d'una vis còmica que moltes produccions dites humorístiques envejarien.

En John Gilbert ha estat disputat per tots els tallers cinematogràfics d'Hollywood. Tan bon punt va saber-se la nova de que acabava el seu contracte amb la «Metro» i que el famós actor havia declarat que no el renovaria, car no estava satisfet dels temes que l'obligaven a interpretar, totes les empreses varen fer-li proposicions.

En Nicolau Schenck, però, president de la «Metro», va tenir immediatament una llarga entrevista amb l'afortunat galant. En acabar-se la conferència, John Gilbert pertanyia novament i per un llarg termini al taller on treballa des de fa una colla d'anys.

S'ha anunciat que les pròximes pel·lícules d'en Gilbert seran super-produccions especials i que l'actor figurarà al cap de l'elenco de la «Metro» i en situació sobresortint damunt la resta de la companyia. La seva primera cinta serà *Redenció*, de Tolstoi, dirigida per Fred Niblo, i seguidament en filmarà una altra a les ordres del director francès Jacques Feyder.

Ignorem si li han hipotecat el bigoti, però amb el que li han concedit de moment, trobem que ja n'hi ha per anar fent.

El senyor William E. Trautmann reclama un milió de dòlars a en Cecil B. de Mille, acusant-lo d'haver-li plagiat un tema que va entregar-li fa uns quants anys.

El tema ha estat plagiat en la pel·lícula *El Rey de Reyes*, que fins a la data ha produït tres milions.

Tractant-se d'un assumpte religiós, creiem qu Cecil B. de Mille no tindrà més remei que pagar religiosament.

Johnny Mack Brown ha estat contractat per «Artistes Units» per fer de parella a la Mary Pickford en la nova

Es tracta d'un artista del Concurs dels artistes emmascarats, o bé d'un negre autèntic?

Es un carboner d'es-mocking o és

AL JOLSON

el famós cantant de Jazz de Nordamèrica?

✱

Aviat ho sabreu; veient

El Cantor del Jazz

**Producció excelsa
Exclusives DIANA**

sortireu de dubtes

Sortireu de dubtes, i al mateix temps podreu admirar una vegada més la May Mc. Avoy

La ocasió la pintan calva i la May Mc. Avoy a la garçon

cinta *Coqueta*, que començarà a filmar-se molt aviat.

Ves per on en Mack Brown ha fet sort.

Treballar de galant al costat de la Mary, equival a assegurar-se el pervindre cinematogràfic.

Aquesta vegada l'agència matrimonial de la secció de propaganda dels tallers de la «Fox» ha fallat. La Janet Gaynor ha donat carabassa a en Charles Farrell i s'ha casat amb un tal Lydell Peck, fill d'una família adinerada de San Francisco.

Veurem si l'agència de divorcis de la secció de propaganda de la «Fox» serà més afortunada.

Als admiradors entusiastes del jovicel Adolf Menjou els acompanyem en el sentiment.

Aquest retall de *Cinelandia* no pot ésser més eloqüent:

«*Marquis Preferred*. — Esta última película producida por «Paramount» en que aparece Adolphe Menjou en el carácter principal, fué dirigida por Frank Tuttle, actor y director de nota. El título en español no ha sido aún determinado, pero la traducción del inglés es de que las mujeres prefieren los marqueses a los mortales ordinarios. Claro está que siendo argumento escrito especialmente para Menjou, lo vemos como de costumbre, conquistando a toda hembra que se tropieza, sin tener en cuenta si es soltera, comprometida, casada, viuda o divorciada. Para el ya avanzado tenorio, todos los argumentos son iguales, aunque notamos que en esta última cinta su actuación carece de brillantez y energía. No hay duda que la mayoría de sus admiradores lo encontrarán tan magnético como de costumbre; pero yo en mi carácter de crítico, después de un análisis desapasionado, tengo razón de figurarme que Menjou no está gozando de cabal salud. Ojalá me equivoque.»

Aquest cop no sé si el podrem resistir.

El Cine ha publicat el segon article de la germana de la Maria Casajoana. Això ho han fet per fer-nos callar, ja que la setmana passada preguntàvem si s'havia acabat el *filón*.

Ara preguntarem un parell de coses més. Volen dir que aquests articles no els fa algun *gacettero* d'aquells de taula de redacció? I no els fóra possible trobar un altre retrat de la interessada que estigués una mica millor?

Perquè sempre el mateix, cansa qui-sap-lo.

Ara que parlàvem de retrats, és curiós veure com els retrats que reproduïxen les nostres revistes fan la circumvalació i tornen a sortir cada tres setmanes.

Ai, caram!

AVUI DISSABTE

Inauguració del

Cine
Femina

A dos quarts de sis

Secció de gala per a les
Autoritats locals i premsa

A dos quarts de deu

Primera secció pública

Preferència: UNA PESSETA

UNICA LOCALITAT

Verdaderos talleres de reparación
Muntaner, 32 : BARCELONA

Jardines, 9 : BILBAO
El más indicado para reparar su calzado

El nou cinema «Femina», situat al carrer Diputació, cantonada al passeig de Gràcia, serà inaugurat segurament la setmana vinent.

«Femina»! «Femina»! *Tienes nombre de mujer!*

Veurem quines pel·lícules ens podran oferir i a veure si serem parroquians.

Perquè la «Cinæ» també *tiene nombre de mujer*; però sempre que podem li fem el salt.

* * *

En «Charlot» ja està millor.

Nosaltres mai no vàrem passar ànsia, degut a què sempre vàrem creure que tot plegat no era més que una mica de propaganda per preparar la darrera pel·lícula.

Clar que aquí quan l'hauran estrenada, ja ningú no se'n recordarà.

Sortosament l'admiració del nostre públic per en Charlot és tan gran, que no calen propagandes per omplir el «salón» on el projecten.

I d'allò que deien que en Lew Cody venia a Europa, què hi ha de cert?

Ve o no ve?

Amb això de la reclam i les notícies sensacionals hom arriba a perdre l'«oremus» i acaba més guillat que un director d'Hollywood.

Fins que nomenem un espia a les terres del film, això no s'arranjarà.

CONTESTANT
LA SEVA ATENTA...

Ramon T. — Tot es farà. Pensi que nosaltres no estem subjectes a ningú i estem disposats a netejar sense contemplacions.

B. T. — Es irreproducible. Sembla dibuixat per una formiga sucada en tinta, passejant-se amunt i avall del paper.

Kim. — La caricatura d'en Monte Blue la publicarem, però amb el nom de Rod La Rocque. Procuri una altra vegada no dibuixar en un paper ratllat, car les caricatures de *rayadillo* ja no s'estilen.

Bhelit. — Els dibuixos, no; però el xisto, sí. Qualsevol dels nostres dibuixants l'il·lustrarà.

Trufa. — Es absolutament catastròfic. I no és indirecta.

IMPRESOS COSTA : ASALTO, 45 : BARCELONA

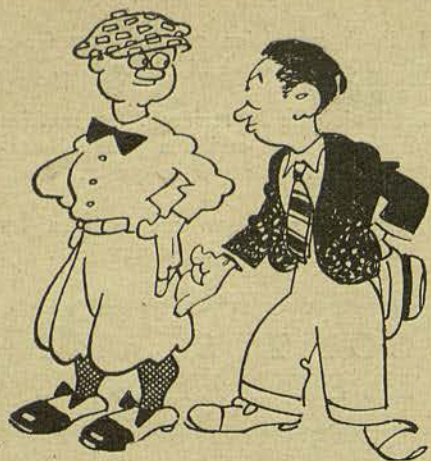
PUBLICACIONES MUNDIAL

CONSELL DE CENT, 201 - TELÈFON 32,596 - DIRECCIÓ POSTAL : APARTAT 925

SECCIÓ DE FIGURINS

DISPOSEM COM A REPRESENTANTS EXCLUSIUS:

TITOLS	Pessetes	TITOLS	Pessetes
Album de bal	10'—	Modes d'enfants	4'—
La lingerie parisienne	4'—	La Femme Élégante	1'50
Broderies lingerie	4'—	L'idéal parisien	3'50
Album de travestis	4'—	Paris chic	4'—
Blouses artistiques	4'—	Le Chic	4'—
Grandes Créations	25'—	Le Grand Chic	4'50
Les chapeaux modernes	4'—	Très chic	4'—
Weldon's catalogue	1'50	Façon tailleur	10'—
Weldon's ladies journal	1'50	Robes lingerie et robes brodées	5'—
Weldon's children	1'25	Manteaux de luxe	5'—
Manteaux de soie	6'—	Nouveautés pour velours	3'50
La mode de Paris	3'—	Robes de style	3'—
Elite	4'50	Art, Goût & Beauté	4'—
Manteaux et costumes de promenade	4'—	Iniciales para bordar	4'—

—Jo voldria conèixer els principals «casos».

—Ja ho crec, home. Segueixi'm i els coneixerà.

—Veu? Aquest és Ben Llauna, l'«as» de la rialla.

—I aquest és Tom Rave, l'«as» del llaç escorridor.

—I aquest és Gilbert Mc. Vatuà, «as» dels galants.

—Aquest és Harry Rufasta, «as» dels còmics.

—Aquest és Ben Shopat, «as» dels tràgics.

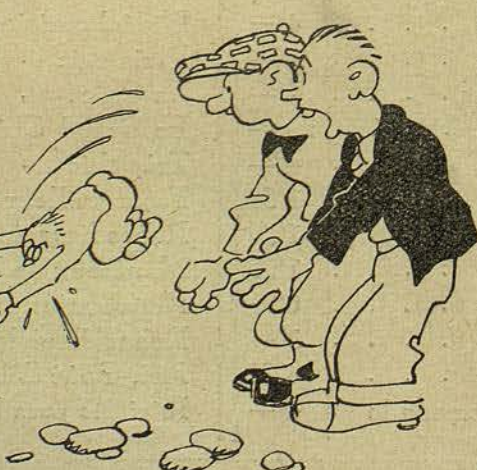
—I aquest, Navy Cuts, «as» dels papers de caràcter.

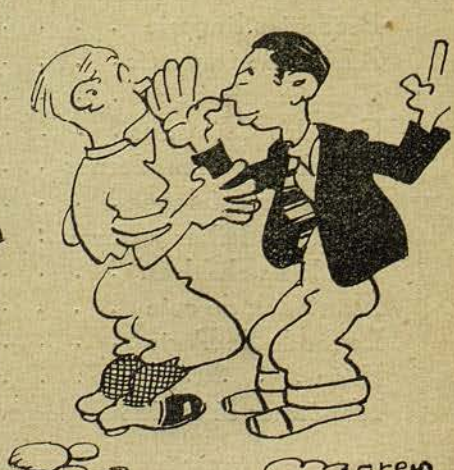
—I aquell que ve per allí a grans gambades?

—No el conec.
—Deu ésser un extra.

—No; no, que és un «as»!
—Quin «as»?

—L'«as» d'oros!